

Dia 11 de setembre de 1988

DEL REFUGI DE MONT CARO A PAÜLS

El voluminós guarda del refugi ens ha indicat que modifiquéssim la ruta prevista, sembla ser que hi han toros en el camí que pensàvem fer. Davant la nostra poca por pel bestiar, ens diu que sembla ser que els senyals són poc clars. Davant la nostra confiança en seguir les pistes mal pintades o descolorides, ens diu que sembla ser que es varen tallar molts arbres i un noi va pintar un camí equivocat. En fi, tot preguntant-nos quin tresor deu amagar el responsable del refugi entre toros banyuts i laberints infranquejables hem continuat pel nou camí suggerit.

Baixem en picat els Ports de Beseit. Ni una gota d'aigua i de cop... les fonts del Toscar regalant aigua arreu com si la muntanya sobreeixís. El camí segueix durant un grapat de quilòmetres per carretera asfaltada i, finalment, Alfara. Estem cansats, ahir va ser dur i avui l'asfalt ens ha acabat de trinxa les cames. Hi ha suggeriments a la deserció però finalment reemprenem la marxa a Paüls passant pel coll de Paüls. Quin coll! sobretot quan es porten en dos dies quasi cinquanta quilòmetres a l'esquena i als peus. Amb l'ànima assegurada a la fonda de Paüls els pulmons bufen per la collada entre roques, matolls i margalló.

El camí avall ens endinsa en una petita vall conreada amb olivera i ametller i finalment el poble-muntanya de Paüls ens obliga a pujar les últimes escales d'un dels dies més fatigosos del Paraigüa.

SEGON INTENT (frustrat) DE SORTIDA

Dia 1 i 2 d'octubre de 1988

Vents i temporals, perill d'inundacions i altres calamitats ens ha promès el Rodríguez Picó. Prudentment els paraigüeros hem decidit suspendre l'excursió i quedar-nos a casa.